

ne gang meddele, at regeringen heller ikke kan støtte dette forslag.

Frederik Nørgaard (S):

Hvis man i forbindelse med fremsættelsen af beslutningsforslagene B 39 og B 40 bruger udtrykket, at der ikke er meget nyt under solen, kommer man ikke helt galt af sted, for det er som sagt tredje gang, Fremskridtspartiet fremsætter forslagene og det i næsten uændret form, og bemærkningerne er også de samme.

Derfor håber og tror jeg også, at et stort flertal her i Folketinget igen vil afvise forslagene.

Vi er imod forslagene hensigt om, at der indføres kvoter for antallet af personer, der kan blive danske statsborgere i løbet af et år. Og vi finder det også modstridende, at man samtidig vil indføre skærpede krav for opnåelse af dansk statsborgerskab. Vi finder det derimod rigtigt, at enhver, som kan opfylde de krav, som er fastsat af Folketinget i forbindelse med ansøgninger om dansk indfødsret, også skal have mulighed for og ret til dansk statsborgerskab.

Jeg skal også tilkendegive, at vi i Socialdemokratiet tager afstand fra holdningen i det tanke-sæt, som kommer til udtryk i bemærkningerne til B 40, om, at det skal sikres, »at man ved behandling af ansøgninger« – og det gælder både i administrationen og i Indfødsretsudvalget – »navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det danske samfund værdifulde bidrag, f.eks. på det erhvervs-mæssige, uddannelsesmæssige eller andre væsentlige områder.«

Mennesker, som er kommet hertil og som har været udsat for fysisk og psykisk tortur og som har fået ophold i vores land, skulle de ikke have mulighed for og ret til at søge om indfødsret, også selv om de på nogle områder har svært ved at leve op til de krav, som der stilles? Det mener vi i Socialdemokratiet. De retningslinjer, som et stort flertal her i Folketinget har vedtaget, de er jo stadig væk gældende. Og jeg skal på mit partis vegne meddele, at vi ikke støtter forslagene, og vi vil afvise dem.

Inge Dahl-Sørensen (V):

I Venstre er vi ganske enige i, at der er brug for opstramninger, når det gælder tildeling af dansk statsborgerskab. Vi anser i Venstre, at det er en begivenhed i sig selv, endda en stor begivenhed, når et menneske tildeles dansk statsborgerskab af Folketinget, og jeg kunne ønske mig, at vi i Danmark havde den samme tradition for at fejre opnået statsborgerskab, som jeg har oplevet hos

personer, der opnår amerikansk statsborgerskab. Men når det ikke sker, skyldes det bl.a., at et flertal her i Folketinget til stadighed har forfladiget det at opnå dansk statsborgerskab ved nærmest at gøre det til en ligegyldighed og i den forbindelse at blande retskafne ansøgere med dømte kriminelle, der er straffet for endog grove forbrydelser.

Vi har i Danmark det helt unikke i forhold til – så vidt jeg ved – alle andre lande, at man kun kan blive statsborger ved lov. Grundlovens fædre har altså ikke henlagt bemyndigelsen til et støvet ministerielt kontor, men har gjort det til et ansvar for hvert medlem af Folketinget at vurdere hver enkelt ansøger om statsborgerskab.

Det ansvar lever et flertal efter min mening ikke op til og slet ikke Socialdemokratiet. Men jeg ser frem til, at der kommer et flertal i Folketinget, der respekterer vælgernes ønsker, og som lever op til det ansvar, som den danske grundlov pålægger os.

Beslutningsforslaget om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab er Venstre imod. Vi mener ikke, at det er en farbar vej med hensyn til at begrænse antallet af nye statsborgere. Vi mener, at en opstramning af kontor-cirkulæret er den eneste mulighed, for var dét effektivt, ville det jo give sig selv. Men jeg er fuld af forståelse for Fremskridtspartiets frustration, når man tager udviklingen med hensyn til tildeling af dansk statsborgerskab i betragtning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil spørge Venstres ordfører, hvorfra hun har den viden, at mennesker, der opnår dansk statsborgerskab, ikke fejrer dette, for jeg kender da og har i hele mit lange liv kendt mange mennesker, som både har fejret, at de har fået dansk statsborgerskab, og har fejret de runde årstal for opnåelsen af det mindst lige så festligt, som jeg er sikker på at fru Inge Dahl-Sørensen fejrer sin fødselsdag, idet hun jo – ligesom jeg selv og mange andre – er så smadderhamrende heldig at have fået det i fødsels-gave.

Hvordan kan fru Inge Dahl-Sørensen stå her og sige det, hun siger? Men formentlig kender fru Inge ikke ret mange mennesker, der har opnået dansk statsborgerskab. Hendes mangel på interesse for dem tyder i hvert fald på, at hun ikke kender ret mange. Hvor ved hun fra, at der ikke er i hundredvis, ja i tusindvis, der fejrer det?